Szalay László Pál

A bezárult világ ébresztése

2020 semmiben sem igazolta a várakozásokat. Viszont az ember természetében jelen van, hogy előre néz, szeret tervezni. A kiszámíthatatlanság láthatóan minden szektorra rányomta a bélyegét. A közösségek különösképpen megsínylették az áldatlan állapotokat, mert a találkozások elkészített alkalmai megritkultak. A humán erőforrás közérzete nem csak a stabil egzisztencia, hanem az emberi kapcsolatok működőképességének a függvénye is. Imádsággal ajkukon és jó reménységgel szívükben próbáltak a telkibányai reformátusok alkalmat találni arra, hogy a közösség, a település és tágabb környezetük lelkileg, szellemileg megerősödve és élményekkel gazdagon térhessenek haza a tizenegyedik alkalommal megrendezésre kerülő Teremtés ünnepéről.

Október 4-én, vasárnap délelőtt tömött sorokban igyekeztek a hegyen épült templom kapujához a közös ünneplésre érkezők. Megmozdult a környék, hogy egy napot a héten a nyugalom napjává tegyen és ne csak a magamnak kaparás oltárán áldozzon, hanem az Istenén. A nyugalomnap kiválóan jelképezni az elengedést, amikor kifogjuk a sebesen nyargaló paripákat a bolygófogatból, és a haszonelvűség helyett a mindenekért való hálaadás kerül a gondolataink, érzéseink homlokterébe. Az egész napos program rendhagyó istentiszteletet, koncertet, előadásokat, zöld, szemléletformáló játékokokat és szeretetvendégséget kínált mindazoknak, akik csatlakoztak, akik legyőzték belső félelmeiket.

Az istentiszteleten nem az igehirdetésre került a hangsúly, hanem az Isten igéjére, az imádságra és a hitvallás gyakorlására. Gyakran hangoztatjuk, hogy milyen sok Szentírásbeli hivatkozás található a teremtésvédelem gondolatkörére. Ezt demonstrálandó, ilyen igeszakaszok szólaltak meg az istentiszteleten, és ezekre válaszul imádságok hangoztak el. Úgymint a teremtett világért, az emberiségért, az anyaszentegyházért és a betegekért. A gyülekezet együtt, fennhangon tett hitvallást teremtettségéről az előre kiosztott liturgikus részek felolvasásával.

Az istentisztelet után koncert következett, amit László Attila énekes adott. A székelyföldi származású fiatalember kedves, vidám személyiségével és rendkívüli tehetségével hamar rokonszenvre talált a közönség soraiban. A templomi közeg kicsit szokatlan volt a számára, de oldottsága és lélekig hatoló művészete különös módon is célba ért némely hallgatónál. Vallásos ihletettségű, nemzeti érzelmű és a nagy érzelmek lírai

feldolgozású, közismert dalaival betöltötte a hatalmas Vártemplom egész főhajóját. Sikere osztatlan volt. A koncert végén személyes találkozásokra és beszélgetésekre is sor kerülhetett László Attilával.

A templomból az őszi, aranyló napsütésben fürödve sétált le a vendégsereg a Művelődési Házba, hogy éhségüket és szomjúságukat csillapíthassák. A terített asztalok roskadásig voltak a finomabbnál finomabb zöldség- és gyümölcssalátáktól, valamint az ízletes húskészítményektől. Senki nem maradt éhesen. A kávé és tea jó szolgálatot tett, hogy a délután programjaira megújult erővel indulhatott el a többségében fiatal korosztályt képviselő csapat.

Rendhagyó volt ez a délután, és mert nem csak a vírus miatt lett jelképes üzenete ennek a vasárnapnak, ahogy sikeresen kiszólította az embereket a magányból a közösségbe. A másik nyitás az iskolaépületre vonatkozott. Az Önkormányzat az első szóra a gyülekezet partnerének mutatkozott a rendezvény szervezésében. Így kaphatta meg a Művelődési Házat és az általános iskola épületét használatra. Az Önkormányzat alkalmazottai a terület előkészítéséből derekasan kivették a részüket, hogy a használni kívánt udvaron és a Művelődési Ház nagytermében minden adott legyen a zökkenőmentes lebonyolításhoz.

Az iskola bezárása a közösség egyik legfájóbb eseménye volt a jelenkori történetében. Mint egy partra vetett hal, úgy vergődött, reszketett egész testében a település, de vészkiáltásuk, segítségkérésük visszhangtalan maradt. Bele kellett nyugodniuk, hogy ami korábban már megtörtént, most újra végbemegy. Az iskola szomorú, gazdátlan termeit, udvarát erre a napra gyereksereg töltötte meg. Élet, vidámság, játék, tanulás, ami egy iskolát jellemez, ami az egykori Szepsi Csombor Márton Általános Iskolát, Örökös Ökoiskolát jellemezte, ezen a délutánon, mint a múlt kusza tengeréből kiemelkedő leviatán, vagy mint egy időkapu káprázata, megelevenedett.

Nem akárkik tettek róla, hogy így legyen. Egyrészt olyan diákok, akik ebbe az iskolába jártak. Az egykori igazgató és több tanártársa, akik anno belehelték értelmükkel, szellemiségükkel, szívükkel, hitükkel ezt az intézményt. Eljöttek, bár talán nekik volt a legfájdalmasabb ez az újbóli találkozás, de hitelesítették, hogy az iskola kapui megnyíltak. Ők fogadták vendégtanárként Bíró Szabolcs feltalálót, aki a Kezes-lábas játszóház elindítója. Olyan csodamasinákkal érkezett, amelyek az iskola udvarát teljesen elfoglalták, és mozgásba hozták a fáradhatatlan ifjak végtagjait. A fizika törvényszerűségére, az egyszerű, funkciójukat vesztett eszközök újrahasznosítására, az emberi elme kifogyhatatlan ötletbazárára, a homo ludensre egyszerre hívta fel a figyelmet meseországból kölcsönzött masináival.

Az Utazó planetárium hatalmas, levegővel felújható sátra a tornateremben kapott helyet. Ahol korábban izgalmas csatározások, lelkes szurkolás, vidám maszkabál, évnyitók, ballagások és évzárók töltötték ki a teret, most maga a végtelennek tűnő univerzum vett lakozást. Az Utazó planetárium egy olyan látványos, ultramodern, mobil, praktikus eszköze a tudomány népszerűsítésének, amihez hasonlót nem sokat találunk. A Naprendszerről és magáról a Napról forogtak a felvételek a megaméretű sátor belső felületén. Ezt egy privát vetítéshez lehetne hasonlítani, amikor nem székeken, hanem párnákon fekve a csillagos eget pásztázva jönnek közel a fényévnyi mértékkel leírható távolságra lévő jelenségek. A lélegzetelállító képsorok mélyen beégnek a retinába, s olyan érzést keltenek, ami egyszerre idegen és rokon. A mindenség elképzelhetetlen méreteivel rideg és befogadhatatlan, de közben valahol a mindenség mélyén szunnyadó erők a teremtés mérhetetlen processzusára figyelmeztetnek, aminek a végén az Úristen hűvös alkonyon ott járt az Édenben. Az erők kordában. Az ember nem irányíthatja őket, de van, aki a vak, sötét, pusztító erőből Édent és Földet gyúrt…

Az iskola udvara nem csak a Kezes-lábas játszóház mókás és okos játékainak adott helyet, ahol kazettás magnót lehetett működtetni kerékpár tekeréssel vagy okostelefont tölteni ugyanúgy, hanem ifj. Sándor Béla a korongozásba, a Zöld Kapcsolat Egyesület pedig a zöld háztartás kialakításába, a komposztálásba avatta be a kíváncsi lelkeket. Mindez a lehető legjátékosabb és kézenfekvő módon. A focipályán óriás társasjátékok, puzzle, a faházikóban öko-automaták tették könnyebbé, az új szokások és a felfrissített zöld szemlélet mindennapossá tételét. A mosolygós, barátságos önkéntesek pillanatok alatt bevonták az új nemzedék most formálódó tagjait, hogy részesei legyenek annak a zöld forradalomnak, aminek jó reménységgel a kapujában állunk.

Gyakran behúzzuk magunk mögött az ajtót és úgy felejtjük. Bezárkózunk a magunk igazának ismételgetésébe, a ránk feszülő szokásaink kényelmetlen szmokingjába, a harag és szeretetlenség harangköpenyébe, az elutasítás és közömbösség torz arckifejezésébe. Ott ragadunk, úgy maradunk. A zár, a lakat, a cipzár, a harangkötél már elfeslett, elrozsdált, megszorult. Néha szükséges, hogy olaj kerüljön a zárszerkezetbe, hogy bátorság öntse el a szívet, amitől végre kilép önmaga meghatározottságából, és valami újat tanul, valami eddig ismeretlenre csodálkozik rá. Ebbe volt része annak, aki a Teremtés ünnepén Isten teremtő, fenntartó és bölcsen igazgató munkájába tekintett bele, és ezért a hála szava, dala kelt az ajkáról.